

DAKHAZEN

WAT VOOR DIEREN LEVEN ER OP HET DOMPLEIN? EN IN DE OUDEGRACHT? JE HOEFT HEUS NIET MIDDEN IN DE NATUUR TE STAAN OM DIEREN TE SPOTTEN. OOK IN DE STAD WONEN ZE.

DE DUIF

Je hebt mooie witte duiven die over het stadhuisplein vliegen wanneer er een stelletje is getrouwd, je hebt postduiven die van Overvecht naar Lunetten vliegen met een belangrijke brief aan hun pootjes, en je hebt de stadsduif. Ook wel liefkozend 'de vliegende rat' genoemd. Met z'n dikke bolle buik hangt het beest op z'n kop in een afvalbak, opzoek naar een verlepte boterham of een beschimmelde hamburger. Of hij loopt hinkend als een oorlogsslachtoffer met één poot over straat, wachtend totdat jij een patatje laat vallen, ondertussen pikkend naar een uitgetrapte sigaret.

Wereldwijd wordt geschat dat er zo'n 500 miljoen stadsduiven zijn. Er wordt aangenomen dat het aantal stadsduiven in veel steden ongeveer tussen de één en tien procent van het inwonertal is. Dat betekent dat er in Utrecht tussen de 3.100 en 31.000 duiven rondhangen!

Vier jaar geleden heeft gemeente Utrecht voor het laatst moeten optreden tegen duiven. In de van Sijpensteijntunnel, de tunnel onder het spoor bij het centraal station, werd het zo'n vieze bedoening dat de gemeente de vierhonderd duiven die er woonden vriendelijk heeft verzocht om de plek te verlaten. Schoonmakers hebben er vier nachten over gedaan om de tunnel weer een beetje toonbaar te krijgen. Sindsdien zijn er bij de gemeente geen klachten meer binnengekomen.

Maar een stad zonder duiven? Het is toch bijna niet voor te stellen dat er niet zo'n clubje gezellige dikkerds op Ledig Erf zitten? Zullen we alleen wel afspreken dat we ze niet voeren? Dat is in Nederland namelijk verboden. Je kunt er zelfs een bon voor krijgen!

DE FLAMINGO

Kwik, Kwek en Kwak. Nee, niet de neefjes van Donald Duck uit Duckstad, maar de drie flamingo's uit de Intratuin aan de Koningsweg in Utrecht. De dieren staan al vanaf 1975 in het tuincentrum. De jolige namen zijn bedacht door de medewerkers. „Omdat ze met z'n drieën zijn...”, legt eigenaar Ben Jongerius 'verhelderend' uit, doelend op het 'creatieve denkproces' dat hier aan vooraf is gegaan.

Volgens Jongerius waren het al grote vogels toen ze er kwamen, maar met zekerheid durft hij het ook niet te zeggen, want het was voor zijn tijd. Hij schat dat de flamingo's een jaar of veertig zijn. En volgens Jongerius kunnen deze vogels in gevangenschap zo'n vijftig, zestig jaar worden.

De flamingo's hebben een vaste schare fans die wekelijks even bij ze komt kijken. Vaak mensen met kinderen. Bij slecht weer krijgen ze soms ook wel bezoek van een bruidspaar, dat cachet willen geven aan de bruidsreportage door met een flamingo op de foto te gaan... Je moet toch wat.

De dieren hebben een hoekje in het tuincentrum waar ze met hun voeten in het water kunnen staan. Jongerius heeft ze nog nooit een geluid horen maken, dat doet de Ara wel die hen vergezelt. De flamingo's hebben trouwens geen hek om hun verblijf heen. Dat is niet nodig, want ze komen er niet uit. Daar hebben ze waarschijnlijk geen behoefte aan, denkt Jongerius.

Veel mensen denken daar anders over. Ze vinden dat hun leven wordt gekenmerkt door een schrijnend gebrek aan afwisseling, bewegingsvrijheid en contact met soortgenoten. Drie jaar geleden hebben leden van de actiegroep Flamin-GO het bijna voor elkaar gekregen om de dieren over te laten brengen naar Dierenpark Amersfoort. De landelijke organisatie van Intratuin en het Dierenpark wilden meewerken aan de verhuizing, maar Jongerius wilde op het laatste moment zijn toestemming niet geven. Volgens hem doet het verblijf aan de minimumvoorwaarde.

En dus blijven de flamingo's in de Intratuin wonen en krijgen ze 'oploskorrels voor flamingo's' gevoederd door de medewerkers van de afdeling kamerplanten. Inderdaad, u leest het goed, medewerkers van de afdeling kamerplanten. Een klein detail dat eigenlijk al meer dan genoeg zegt... Toch?

DE PAD

De eerste padden zijn alweer in de emmers gevallen. En dat is maar goed ook! Beter een pad in een emmer, dan gesmotst op de weg. Nu de barometer weer stijgt naar aangename temperaturen worden ook de padden wakker uit hun winterslaap. Ze willen naar hun geboortewater toe, om daar babypadjes te maken.

Bij park de Hoge Weide overwinteren de padden in steenkorven langs het Archeologiepark. Met warm weer kruipen ze naar de nabijgelegen vijvers. Het doorkruizen van de tuinen is geen probleem, het oversteken van het fietspad gaat ook nog wel, maar bij de Grietmansraklaan gaat het mis. Veel padden zijn daar in het verleden doodgereden. Ze waren nog veel te sloom en te stram in hun amfibieënbenen. Daarom zijn er sinds 2009 emmers geplaatst. De padden die in de emmer zijn gevallen worden 's ochtends en 's avonds door vrijwilligers in alle veiligheid gebracht naar de vijvers.

Volgens Bart Jurgens, coördinerend vrijwilliger van de paddentrek in park de Hoge Weide, voelen padden niet vies aan. Jurgens: „Ze zijn helemaal niet kleverig hoor. Ze zijn zelfs best lief als ze in je hand zitten. Want je moet ze toch echt even oppakken als je ze de emmer uit moet halen. En ze doen niks. Ze blijven heel rustig in je hand zitten. Ze piepen een beetje. Ze noemen dat fluiten, net als vogeltjes. Wanneer je ze vrijlaat bij de vijver moet je ze niet in het water gooien, maar in het gras ervoor. Dan kunnen ze er zelf naartoe lopen. Leuke beestjes zijn het. Soms zit er een ander dier in de emmers. Kikkers springen er meestal vanzelf uit, maar van de week zat er een veldmuisje in en die begon behoorlijk te bijten toen we 'm uit de emmer wilden halen. Met handschoenen aan lukte het gelukkig wel.”

DE IJSBEER

Oké, oké, er leven natuurlijk geen echte ijsberen in Utrecht, behalve in Ouwehands Dierenpark in Rhenen en in Dierenpark Amersfoort. Gelukkig maar, dat zou wat zijn zo'n beer op zaterdag brullend op het Janskerkhof, terwijl de bloemenmarktbezoekers zich fluks verstoppen achter de uitgestalde kerstbomen. Maar goed, alle gekheid op een stokje: met de sneeuw van afgelopen week moesten we heel erg denken aan de ijsbeer die in het Hogelandse Park staat. Het parkje vlakbij de Berekuil. Als u over de Biltstraat rijdt, dan staat de beer – die het ongetwijfeld heel erg jammer vindt dat de sneeuw alweer gesmolten is – in de tuin van een majestueus huis, tegenover de bushalte.

Op deze plek kwam op 7 mei 1945 de Engelse verkenningseenheid van het Canadese leger binnen en bevestigde daarmee de bevrijding van Utrecht. Deze groep heette: the Polar Bears. Want niet op 5 mei, de dag van de officiële bevrijding, niet op 6 mei, de dag dat de Duitsers onder toezicht oog van prins Bernard de capitulatie ondertekenden in Wageningen, maar de dag erna. Het zong al door de straten dat ze elk moment binnen konden komen, duizenden Utrechters kwam hun huis uit: dansend en zingend liepen ze euforisch door de straten. Eindelijk, we waren bevrijd.

Als herinnering heeft de Utrechtse beeldend kunstenaar Marie-Jose Wessels het beeld van de ijsbeer uit natuursteen gehakt en namens de Utrechtse burgerij is het beeld in 1992 in het park geplaatst. Jaarlijks worden er nog bloemen en kransen bij de ijsbeer gelegd. De mannen die de stad hebben bevrijd zijn tegenwoordig niet meer bij de jaarlijkse herdenking wegens ouderdom, gezondheidsredenen of omdat ze er niet meer zijn. Wel waren er in mei twee andere Polar Bears aanwezig. Ze zeiden dat ze zich schaamden dat ze niet bij de bevrijding van Utrecht waren. Nergens voor nodig vinden wij. Dus, voor wie het nog niet wist: de ijsbeer staat symbool voor de bevrijding van de stad. Misschien kunt u eraan denken, de volgende keer dat u er langs fietst.

DE BULLDOG

Ze zijn met z'n vijven. Fleurtje, Moneypenny, Bartje, Coby en Higgins. Het liefst zitten ze in een lekkere luie stoel die op de stoep staat, voor de zaak van de baas: meubelwinkel 'De Candelaer' in de Zadelstraat. Is het een feestelijke dag, dan kiezen ze voor de zilveren met roze fauteuil. Verwachten ze de koningin, dan nestelen ze zich in een lederen zetel.

Het zijn lieverds. Ze zijn komisch, aanhankelijk en ondeugend. Vroeger toen lijn 2 nog onder de Dom doorging stopte buschauffeur Cor altijd even voor de winkel. Een van de bulletjes stapte dan in, poten op het dashboard en gaan met die banaan. Lekker even een rondje sight-seeing Utrecht.

Het vijftal is beroemd. Per dag worden ze honderden keren op de foto gezet. Maar naast hun schoenen lopen doen ze allerm minst. Een tijdje terug toen hun baasje met ze aan het wandelen was begon Bartje opeens heel hard te blaffen en rende naar het water. Bartje wilde maar niet stoppen met zijn geblaf. Wat bleek: er lag een oude dame in het water. Bartje de mensenredder. Ze lijken misschien lomp, maar ze zien alles.

DE KROEGTIJGER

Je hoort nog net niet het klossen van het holster of het klikken van de sporen als deze Sheriff over de Lange Jufferstraat en het Lucas Bolwerk loopt. Waakzaam, bedeesd en ongenaakbaar. Want als deze Sheriff besluit over te steken, dan doet hij dat, ook al rijden er nog zoveel auto's en fietsers. Die stoppen maar. Hij is tenslotte de Sheriff van dit terrein. Sheriff, de kat van café Tilt.

Hij heeft op z'n minst nog acht levens over. Deze Sheriff gaat het gevaar niet uit de weg. Hij neemt risico's. Zo slaapt hij graag tussen de wielen van geparkeerde fietsen. Ook 's nachts als mensen beneveld door een drankje hun fiets net wat harder neerklappen dan overdag.

Een Duitse Herder die zich niet kan gedragen in Tilt? Sheriff grijpt in. Hij springt zo boven op de rug van een hond die tien keer groter is als hem. Niet dat dit soort ongeregelde heden regelmatig voorkomen, hij grijpt alleen in als het écht nodig is.

Eén keer is een vechtpartij met een andere kat zo uit de hand gelopen dat Sheriffs oog was beschadigd en er twee diepe gaten in zijn nek zaten. Antibiotica was nodig. Sheriff weigerde. Nog genoeg levens te gaan, moet Sheriff gedacht hebben. Daarom moest zijn verzorger Michael Havneraas, die boven Tilt woont, vijf keer met hem naar de dierenarts voor een prikje.

Bij Michael komt Sheriff om te eten, drinken en om languit op de bank te liggen. Maar zit Michael op het terras van Tilt, dan doet hij net of hij hem niet kent. Sheriff doet niet aan voorkeursbehandelingen. Behalve als je hem mee laat eten, dan is hij je vriend. Want ook al wordt er gevraagd om hem niks te geven – alsjeblieft geen koffiemelk, veel te zoet! - veel mensen kunnen zijn blik niet weerstaan. Daarom geeft Michael 'm zomers net even wat minder. Want een dikke Sheriff, dat ziet er niet uit. Die grijze haren die Sheriff met zijn veertienjarige leeftijd ondertussen heeft verzameld, die staan hem daarentegen weer uitstekend.

